

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Ferencz Márta ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tarnai István jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala Hatósági Főosztály Dél-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Baranya Megyei Bíróságon 7.K.20.333/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2007. április 25-én kelt 7.K.20.333/2007/8. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Baranya Megyei Bíróság 7.K.20.333/2007/8.számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 250.000 (kettőszázötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg államnak - külön felhívásra - 942.200 (kilencszáznegyvenkettőezer-kettőszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél 2005. IV. negyedévére vonatkozóan általános forgalmi adó nem ellenőrzést végzett.

Az adóhatóság a vizsgálata során nem fogadta el a felperes részére a J. Bt. építkezéssel kapcsolatosan kibocsátott számláit, továbbá a hulladék értékesítéséről kibocsátott számlákat, valamint a P. és T. Bt. által kiállított fémhulladék értékesítéséről szóló összesen 16.127.000 Ft összegű számlákat.

Az adóhatóság megállapította, hogy ezek a számlák hiteltelenek, erre alapítottan általános forgalmi adó levonási jog nem érvényesíthető. A vizsgálat eredményeként az első fokú adóhatóság határozatával a felperes terhére 15.704.000 Ft adóhiányt állapított meg, amely után kötelezte a felperest további 8.218.000 Ft bírság és 1.329.813 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.

A fellebbezés folytán eljáró alperes 2007. január 31-én kelt határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes határozatában rámutatott arra, hogy a J. Bt.-vel kapcsolatos számláknál nem vitatta, hogy az építkezés, mint

gazdasági esemény megtörtént, hanem azt állapította meg, hogy a munkákat nem a számlakibocsátó társaság végezte, hiszen igazolt munkaerő kapacitása nem volt. A hulladék felvásárlásokkal kapcsolatosan szintén hangsúlyozta a számlák hiteltelenségét, 2005. évre pedig megállapította, hogy a hulladék-forgalmazás körében kötelező volt a különbözet szerinti adózás alkalmazása, melynek egyik következménye az volt, hogy a befogadott számlák sem tartalmazhattak előzetesen felszámított adót.

A felperes keresetében e határozatok hatályon kívül helyezését kérte, az alperes új eljárásra kötelezését, további bizonyítási eljárás lefolytatásával.

A felperes álláspontja szerint a tényállást az adóhatóság nem derítette fel kellőképpen, így különösen nem volt indokolt az Áfa tv. 44. § /5/ bekezdésének mellőzése.

Ismételten kérte részletesen meghallgatni a J. Bt. képviselőjét, a P. és T. Bt. által kifizetett számlák esetében állította, hogy a számla tartalmát, illetve hitelességének hiányát nem lehet abból megállapítani, hogy a számlán szereplő dátum megfelel-e a tényleges teljesítésnek.

Az alperes kérte a kereset elutasítását.

A Baranya Megyei Bíróság 7.K.20.333/2007/8. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az első fokú bíróság az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (Áfa tv.) 35. § /1/ bekezdése, valamint 44. § /5/ bekezdése alapján arra a következtetésre jutott, hogy az adóhatóság felderítette a tényállást, nyilatkoztatta a felperes vállalkozóinak képviselőit, megvizsgálta a szerződéseket, számlákat, a szigorú számadási bizonylatok vásárlásának időpontját, és felhívta a felperest a vonatkozó dokumentumok csatolására. Mindezen körülményeket értékelve, helyesen jutott arra a következtetésre, nem volt megállapítható, hogy a számla szerinti munkákat ki végezte el, illetve az volt megállapítható, hogy azt nem a számlakibocsátó végezte.

Az első fokú bíróság azt is megállapította, hogy a felperes nem járt el kellő körültekintéssel, a J. Bt. alvállalkozóit nem tudta megnevezni, és nem kísérte figyelemmel a kivitelezési munkálatokat. Ugyancsak ezeket a következtetéseket vonta le a hulladék felvásárlással kapcsolatban kiállított számlákra is. Az adatok alapján nem volt megállapítható, hogy a hulladék anyagot kitől vásárolták és az sem, hogy a felperes kellő körültekintést tanúsított volna ez esetekben.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetének megfelelő ítélet meghozatalát.

A felperes továbbra is hangsúlyozta, hogy az általa befogadott számlák alakilag és tartalmilag hitelesek voltak, a J. Bt. képviselője O. Z. állította, hogy a munkálatokat ők végezték. Az a tény, hogy adott esetben fekete munkásokkal dolgoztattak, illetve az alvállalkozó be nem jelentett munkásokat foglalkoztatott, a felperes felelősségére nem hatott ki. O. Z. azért sem nyilatkozhatott teljes körűen az alkalmazottakról, mert nem volt köteles önmagát bűncselekmény elkövetésével vádolni, illetve önmagára terhelő adatokat tenni.

A felperes sérelmezte, hogy a hulladékvásárlással kapcsolatos tanú meghallgatáskor a kérdés-feltevések hiányossága is okozhatta a hiányos nyilatkozatokat.

A felperes állította, hogy a tényleges gazdasági esemény és a kifizetés megtörtént a számla szerinti időpontban, de előfordult, hogy a számlát később kapta meg, ez önmagában nem teszi hiteltelenné a számlát.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A perben elbírálandó jogkérdés az volt, hogy a felperes részére kibocsátott számlák általános forgalmi adó tartalmát tekintve alkalmasak-e az adólevonási jog illetve az általános forgalmi adó visszaigénylési jog gyakorlására.

Az adóhatóság és az első fokú bíróság ennek érdekében megfelelően felderítette a tényállást és e tényállásból helytálló következtetést vont le. Az Áfa tv. 35. § /1/ bekezdés a) pontja alapján kizárólag az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentum birtokában gyakorolható az adólevonási jog. A számvitelről szóló 2000. évi C törvény 166. § /2/ bekezdése szerint számviteli bizonylat adatainak alakilag és tartalmilag is hitelesnek, megbízhatónak és helytállónak kell lenniük.

A perben vizsgált építési munkákról, hulladék- értékesítésekről a J. Bt. által kiállított igen nagy összegű, mintegy 63.763.000 Ft összegű számlák alakilag és tartalmilag nem minősültek hitelesnek.

Az adóhatóság két alkalommal is nyilatkozott a számlakibocsátó képviselőjét O. Z.-t, aki az építkezésekkel kapcsolatban semmilyen iratot, építési naplót nem tudott bemutatni, az alvállalkozókat nem tudta megnevezni, ugyanígy a hulladék felvásárlásokról sem rendelkezett megfelelő bizonylattal, a beszerzés helyeit megnevezni nem tudta.

A felperes és a meghallgatott tanú nyilatkozatai is ellentmondásosak voltak, a kiállított számlák több esetben olyan dátummal kerültek kiállításra, amikor még a számlatömböt a kiállító meg sem vásárolta, az időpontok a teljesítés és a fizetés tekintetében eltértek egymástól.

Mindezek a körülmények a számlákat alakilag és tartalmilag hiteltelennek minősítették. Ugyancsak megfelelően értékelte a P. és T. Bt. által kiállított számlák vonatkozásában azt, hogy nem lehetett megállapítani, hogy a hulladékok honnan származtak. A magánszemélyektől és a különbözeti adózást választó adóalanyoktól történő beszerzések értékesítése esetén pedig áthárítható adó nem keletkezett, így ezeket a számlákat sem lehetett hitelesnek minősíteni.

A felperes hivatkozott arra is, hogy kellő körültekintéssel járt el az adott esetekben, ezért az Áfa tv. 44. § /5/ bekezdése alapján jogosult volt levonási jog gyakorlására. E körben is helytállóan állapította meg az első fokú bíróság, hogy a kellő körültekintés esetében nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy mely oknál fogva nem felelt meg a bizonylat az alaki és tartalmi követelményeknek, továbbá a hitelt érdemlőség megállapítása érdekében a számlabefogadó tett-e és milyen intézkedéseket, ezek az intézkedések pedig alkalmasak voltak-e a számla hiányosság felismerésére. Önmagában munkálatok elvégzése a gazdasági esemény megvalósulása nem pótolhatja a számviteli törvényben előírt alapkövetelményt, a bizonylatolási elvet és a bizonylati fegyelmet. A felperes lényegében a per során nem igazolt olyan magatartást, amely bizonyította volna, hogy a gazdasági partnereit kellő módon ellenőrizte, a megrendelt munkálatokat figyelemmel kísérte volna, illetőleg érdeklődött volna, hogy a valóságban a különböző munkálatokat ki fogja elvégezni.

A Legfelsőbb Bíróság mindezen adatok alapján megállapította, hogy az első fokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, helytálló volt az abból levont jogi következtetése is. A Pp. 271. § /1/ bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban további bizonyítás felvételének, a bizonyítás felülmérlegelésének nincs helye, kivéve, ha a megállapított tényállás hiányos, iratellenes, illetőleg a következtetések feltűnően okszerűtlenek. Ilyen körülményeket a Legfelsőbb Bíróság nem észlelt, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2008. május 29.

*Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Danziger Éva sk. előadó
bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró*